

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jiřího Čurdy a soudců JUDr. Gabriely Kučerové a Mgr. Michala Výtiska ve věci

navrhovatele: a) FTV Prima, spol. s r.o., IČO 48115908
sídlem Vinohradská 3217/167, 100 00 Praha 10
b) TV Nova s.r.o., IČO 45800456
sídlem Kříženeckého nám. 1078/5, 152 00 Praha 5
obě zastoupené advokátkou doc. JUDr. [jméno] [příjmení], Ph.D.
sídlem Bělehradská 299/132, 120 00 Praha 2

proti

odpůrkyním: 1) O2 Czech Republic a.s., IČO 60193336
sídlem Za Brumlovkou 266/2, 140 22 Praha 4
2) T- Mobile Czech Republic a.s., IČO 64949681
sídlem Tomíčkova 2144/1, 148 00 Praha 4
zastoupena advokátkou Mgr. [jméno] [příjmení]
sídlem Velké náměstí 116/7, 397 01 Písek
3) Vodafone Czech Republic a.s., IČO 25788001
sídlem náměstí Junkových 2808/2, 155 00 Praha 5

o návrhu na vydání předběžného opatření, k odvolání odpůrkyně 2) proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 9. 12. 2025, č. j. 1 Nc 31/2025-45

takto:

Usnesení soudu prvního stupně se ve výroku I. ve vztahu mezi navrhovatelkou b) a odpůrkyní 2) a ve výroku III. potvrzuje.

Odůvodnění:

1. Soud prvního stupně shora označeným usnesením ve výroku I. uložil odpůrkyním povinnost zdržet se poskytování služby elektronických komunikací umožňující přístup k internetovým stránkám na doménách <https://videoseriaily.to> a <https://topseriaily.co>, ve výroku II. uložil navrhovatelce a) povinnost podat žalobu ve věci samé do 30 dnů od právní moci usnesení, ve výroku III. uložil navrhovatelce b) povinnost podat žalobu ve věci samé do 30 dnů od právní moci usnesení.

2. V odůvodnění usnesení soud prvního stupně nejprve shrnul, že v návrhu navrhovatelky uvedly, že jsou komerčními provozovateli televizního vysílání a poskytovateli audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání prostřednictvím platform prima+ a Oneplay, do jejichž obsahu zainvestovaly finanční prostředky přesahující částku jedné miliardy Kč a zároveň jsou výhradními vykonavateli autorských majetkových práv k celé řadě audiovizuálních děl, která jsou v legální podobě zpřístupňována na jejich programech a internetových videotékách. Internetové stránky videoseriaily.to a topseriaily.co jsou pirátskými platformami, na nichž jsou bez souhlasu navrhovatelek dlouhodobě, soustavně a ve značném rozsahu zpřístupňována díla, k nimž

navrhovatelky vykonávají autorská majetková práva, jedná se o více než 6 tisíc dílů seriálů, které jsou přehrávány přímo v prohlížeči a jsou systematicky kategorizované. Provozovatelé uvedených platforem jsou anonymní a nepodařilo se je zjistit ani po provedení šetření a zaslání výzev subjektu zajišťujícímu hosting, a proto navrhovatelkám nezbyvá, než využít § 40 odst. 1 písm. f) zák. č. 121/2000 Sb., autorský zákon (dále jen, „AZ“), vůči odpůrkyním jakožto poskytovatelům internetového připojení.

3. Dále soud prvního stupně s odkazem na § 75c odst. 1 a § 76 odst. 1 písm. e) zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen o. s. ř.), a § 40 odst. 1 písm. f) AZ uvedl, že navrhovatelky dostatečně osvědčily tvrzené skutečnosti, ze kterých vyplývá, že jim svědčí výlučná autorská majetková práva k audiovizuálním dílům, jež jsou neoprávněně zpřístupňována veřejnosti prostřednictvím výše uvedených platforem a provozovatel těchto webů je anonymní a nelze jej kontaktovat. Je tak osvědčen neoprávněný zásah do jejich práv. Navrhovatelky také osvědčily, že nemají jinou možnost, jak se domoci svého práva než vůči poskytovatelům služeb, které porušovatelé využívají k neoprávněnému zpřístupňování autorských děl navrhovatelek veřejnosti a není přitom podstatné, v jaké míře k porušení práv navrhovatelek dochází v poměru k celému sdílenému obsahu na uvedených platformách. Soud prvního stupně přitom odkázal na závěry uvedené v usnesení Vrchního soudu v Olomouci, sp. zn. 4 Co 21/2024, a usnesení Vrchního soudu v Praze, sp. zn. 2 Co 73/2022, ve kterém soud poukázal na rozsudek Soudního dvora EU ve věci C -314/12 (UPC Telekabel). K proporcionalitě předběžného opatření soud uvedl, že v rámci opatření přijímaných za účelem ochrany nositelů práv mají soudy členských států EU povinnost zajistit přirozenou rovnováhu mezi ochranou duševního vlastnictví na straně jedné a ochranou svobody podnikání, jakož i ochranou svobody projevu a informací na straně druhé a soud prvního stupně proto považuje požadovaný zásah za proporcionální a nezasahující do práv odpůrkyn nad nepřiměřenou míru, když tento zásah povede ke sledovanému účelu, kterým je zamezení porušování autorského práva navrhovatelek, když zamezení internetového připojení k těmto stránkám je zřejmě jediným prostředkem umožňujícím efektivní ochranu práv. Omezení je navíc stanoveno v minimální míře, jelikož se jedná o zdržení se poskytování přístupu k internetu pouze ohledně dvou předmětných webových stránek a k zásahu do svobody podnikání odpůrkyn tak dojde pouze marginálně. Soud prvního stupně proto návrh na nařízení předběžného opatření shledal důvodným.

4. Usnesení napadla odvoláním odpůrkyně 2). Namítla, že navrhovatelky neprokázaly a nepostavily najisto, že existuje naléhavá potřeba, aby byly zatímně upraveny poměry účastníků, resp. že taková úprava bude mít reálný efekt. Navrhovatelky sice odpůrkyně označila za „největší poskytovatele internetového připojení v České republice“, ale pouhým náhledem do Evidence podnikatelů v elektronických komunikacích je zřejmé, že službu přístupu k internetu poskytuje jen v České republice více jak 1 500 poskytovatelů, odpůrkyni 2) tak není zřejmé, proč návrh směřuje jen vůči odpůrkyním, ne vůči jiným poskytovatelům, když zamezení přístupu pouze zákazníkům odpůrkyn nedokáže ovlivnit masovou dostupnost internetových stránek prostřednictvím služeb jiných poskytovatelů, internetovou stránku lze navíc navštívit nejen prostřednictvím poskytovatelů se sídlem v České republice. Odpůrkyni 2) tak není vůbec jasné, na základě čeho navrhovatelky a soud dovodily naléhavou potřebu zatímní úpravy poměrů, když ve vztahu k ostatním poskytovatelům se žádné obdobné opatření neuplatní. Uvedená skutečnost by navíc sama o sobě mohla ostatním poskytovatelům služeb poskytnout značnou konkurenční výhodu a způsobit přechod zákazníků k jiným poskytovatelům služby. Dále namítla, že odpůrkyně jsou v daném řetězci pouhými poskytovateli služby - čistě technické činnosti zabezpečení připojení zákaznickova zařízení do veřejné sítě internet a odpůrkyně 2) v žádném případě neurčuje obsah internetových stránek ani není schopná určit, kdy a jak se obsah na internetové stránce změní. Jediné efektivní řešení pro dosažení požadovaného cíle je žádat postih prostřednictvím subjektů, které přímo provozují internetové stránky a spravují jejich obsah, prostřednictvím držitele či uživatele domény, registrátora domény, případně správce domény

nejvyšší úrovně. Odpůrkyně 2) má dále za to, že se soud prvního stupně dostatečně nezabýval posuzováním proporcionality, jelikož v daném případě dochází ke konfliktu několika ústavně zaručených práv a svobod a soud se touto otázkou fakticky nezabýval, neprovedl kritické zhodnocení dané situace, neposkytl prakticky žádné odůvodnění a pouze převzal ničím nepodložená tvrzení navrhovatelek. Jelikož v daném případě není uložené opatření způsobitelné efektivně zajistit ochranu práv navrhovatelek, je nepřipustné, aby soud zasahoval takto nepřiměřeným způsobem do práv odpůrkyní a diskriminoval je ve vztahu k jiným podnikatelským subjektům na daném trhu, navíc s reálným rizikem narušení hospodářské soutěže v tomto odvětví. Dle odpůrkyně 2) je výrok I. navíc nevykonatelný, neboť přístup k internetové stránce je výsledkem volby uživatelů, tuto aktivitu odpůrkyně 2) nikterak neinicuje, závazek zdržet se poskytování přístupu k internetové stránce může být adresován pouze osobě, která tuto činnost provozuje a usnesení ve skutečnosti cílí na to, aby odpůrkyně aktivně blokovaly přístup na internetové stránky, takovou povinnost ale s ohledem na § 40 odst. 1 písm. f) autorského zákona nelze vůbec uložit. Z odůvodnění se pak ani nepodává, že by se soud vůbec zabýval otázkou, zda v konkrétním případě existuje příčinná souvislost mezi poskytováním služby přístupu k internetu a porušováním či ohrožováním práv navrhovatelek, natož pak, aby navrhovatelky tuto skutečnost aspoň osvědčily a není ani zřejmé, na základě čehož dospěl soud k závěru, že skutečně došlo ke vzniku autorskoprávního deliktu a kterou konkrétní třetí osobou. Usnesení je tak nesrozumitelné, zmatečné a v zásadě nepřezkoumatelné. Navrhla proto, aby odvolací soud napadené usnesení změnil tak, že návrh na nařízení předběžného opatření odmítne nebo napadené usnesení zruší a vrátil věc soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

5. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal podle § 212 a násl. o. s. ř. usnesení soudu prvního stupně a, aniž nařizoval jednání / § 214 odst. 2 písm. c) o. s. ř., dospěl k závěru, že odvolání odpůrkyně 2) není důvodné.

6. Odvolací soud nejprve uvádí, že námitku odpůrkyně 2) o nepřezkoumatelnosti napadeného usnesení zhodnotil jako nedůvodnou, neboť jeho odůvodnění odpovídá požadavkům § 157 odst. 2 a § 167 odst. 2 o. s. ř., tj. je z něj dostatečně zřejmé o jakém nároku bylo rozhodováno a na základě jakých úvah soud prvního stupně dospěl ke svému (podle názoru odvolacího soudu správnému) závěru o důvodnosti podaného návrhu.

7. Dále je třeba uvést, že pro odvolací řízení je podle § 75c odst. 4 o. s. ř. rozhodující stav, jaký zde byl při vydání usnesení soudu prvního stupně. Odvolací soud tedy k odvolání odpůrkyně 2) může pouze přezkoumat důvody, které vedly soud prvního stupně k nařízení předběžného opatření, a přitom může vycházet jen z obsahu spisu, jaký zde byl k datu vydání napadeného usnesení. Podmínkami pro nařízení předběžného opatření je (shodně podle § 102 o. s. ř. ve stadiu po zahájení řízení a podle § 74 a násl. o. s. ř. ve stadiu před zahájením řízení ve věci samé) osvědčení (neboť dokazování se v rámci řízení o předběžném opatření neprovádí) nároku samotného a osvědčení potřeby zatímní úpravy poměrů účastníků nebo obavy z ohrožení výkonu soudního rozhodnutí. Dále je třeba uvést, že institut předběžného opatření je mimořádným prostředkem zásahu do poměrů účastníků a rozhodnutí o něm (o návrhu na nařízení předběžného opatření) nespočívá - jak vyplývá z jeho zákonné úpravy - na výsledcích dokazování, na závěru o skutkovém stavu a ani na právním posouzení věci. Nepředstavuje samo o sobě výsledek procesu, v jehož průběhu by soud zvažoval, jaké provede důkazy (zda provede všechny navržené důkazy nebo jen některé z nich, popřípadě zda provede důkazy, které nebyly účastníky navrženy), jak bude provedené důkazy hodnotit a jaká skutková zjištění z nich učiní, v němž by přihlížel k argumentům účastníků nebo v němž by aplikoval na zjištěný skutkový stav věci právní předpisy. Jediným podkladem pro rozhodnutí soudu o návrhu na nařízení předběžného opatření jsou (ve všech rozhodných hlediscích, uvedených zejména v ustanovení § 75c odst. 1 o. s. ř.) údaje a informace, které jsou obsaženy v návrhu a v důkazních prostředcích předložených navrhovatelkami, na jejichž základě soud, aniž by vůbec umožnil odpůrkyním se k nim vyjádřit nebo přednést vlastní tvrzení a návrhy, zkoumá, zda jsou splněny podmínky a předpoklady pro

nařízení předběžného opatření. Nařízené předběžné opatření představuje jen prozatímní a dočasnou (působící do konečného vyřešení věci nebo do nařízení výkonu rozhodnutí /exekuce/) úpravu práv a povinností účastníků, aniž by jím byl (mohl být) předurčován průběh procesu samotného (řízení ve věci samé) nebo prejudikováno rozhodnutí o sporu nebo o jiné právní věci.

8. Ve shodě se soudem prvního stupně má odvolací soud za to, že v daném případě byly splněny předpoklady pro nařízení předběžného opatření. Navrhovatelky pro účely předběžného opatření dostatečně osvědčily nárok samotný, když osvědčily, že mají výhradní autorská majetková práva k v návrhu uvedeným audiovizuálním dílům, která jsou dostupná na platformách videoseřálek [topserialy.to](https://www.topserialy.to) a [videoserialy.to](https://www.videoserialy.to), kde jsou bez oprávnění zpřístupňována a je možné je na uvedených platformách přehrát, a takové jednání tedy může být ve věci samé posouzeno jako zásah do jejich práv. Navrhovatelky také osvědčily, že nebylo možné zjistit provozovatele předmětných platform, a to ani prostřednictvím provozovatele hostingu, kterým je v návrhu označená moldavská společnost a poté přistoupily k možnosti podle § 40 odst. 1 písm. f) AZ obrátit se se svým návrhem na poskytovatele služeb. Zde je dle odvolacího soudu na místě uvést k argumentům odpůrkyně 2) ohledně toho, že by vůči odpůrkyním nemělo předběžné opatření směřovat, neboť jsou pouhými poskytovateli služeb a neurčují obsah internetových stránek, že úprava § 40 odst. 1 písm. f) AZ míří právě zejména na situace, kdy jsou chráněná díla veřejnosti zpřístupněna provozovatelem internetových stránek online v cizině mimo Evropu, což často vede k jeho nepostižitelnosti jako osoby, která přímo porušuje autorská práva, a to vedlo k legitimizaci vydávání soudních zákazů proti zprostředkovateli, který v rámci sítě pro třetí stranu porušuje práva týkající se chráněného díla (viz usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 11. 2022, č. j. 2 Co 73/2022-109). Takový soudní zákaz lze pak uložit nejen poskytovateli internetového připojení osobě porušující autorské právo, ale také poskytovateli internetového připojení osobě, která stránky porušující autorské právo vyhledává, jako je tomu v tomto případě (srov. čl. 8 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2001 /29/ ze dne 22. 5. 2001, o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti, a rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 27. 3. 2014 ve věci C 314/12 (UPC Telekabel). Uvedené tak činí námitky odpůrkyně 2) týkající se efektivity řešení spočívající v uloženém zakazu a příčinné souvislosti mezi poskytováním služby přístupu k internetu a porušováním či ohrožováním práv navrhovatelek nedůvodnými. Lze jen připomenout, že institut předběžného opatření je mimořádným prostředkem zásahu do poměrů účastníků, že mimořádnosti tohoto procesního institutu pak odpovídají i požadavky kladené na kvalitu podání, jímž je nařízení předběžného opatření navrhováno a že skutečnosti, které jsou v návrhu na nařízení předběžného opatření tvrzeny a které jsou pro rozhodnutí podstatné, nemohou být v řízení o předběžném opatření postaveny najisto (to lze učinit až na základě provedeného dokazování), musí však být osvědčeny do té míry, aby se jevíly jako pravděpodobné (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 3. 2002, sp. zn. III. ÚS 394/01).

9. Naplněna byla dle odvolacího soudu i podmínka potřeby zatímní úpravy poměrů účastníků předběžným opatření, která je dostatečně odůvodněna již okolnostmi věci, kdy reálně hrozí zvyšování újmy na straně navrhovatelek – a to jak majetkové škody v podobě ušlého zisku, tak i nemajetkové újmy v podobě odlivu diváků či ztráty exkluzivity jednotlivých autorských děl, což navrhovatelky ostatně tvrdily i osvědčily. Námitka odpůrkyně 2) ohledně toho, že spolu s dalšími odpůrkyněmi nejsou jedinými poskytovateli služby, je pro závěr o splnění podmínek pro nařízení předběžného opatření zcela irelevantní, neboť jednání dalších osob není předmětem tohoto řízení o předběžném opatření. Podle odvolacího soudu se pak soud prvního stupně pro účely předběžného opatření dostatečně vyjádřil k otázce proporcionality, když zhodnotil, že zásah do práv odpůrkyn v podobě předběžného opatření je jediným prostředkem umožňujícím efektivní ochranu práv, omezení je minimální a k zásahu do svobody podnikání odpůrkyn dochází pouze marginálně. S uvedeným závěrem se odvolací soud ztotožňuje. V souvislosti s tím lze poukázat na odpovědnost navrhovatelek předběžného opatření za újmy, jež z něho vzniknou povinným (§

77a o. s. ř.) a možnost ještě v průběhu řízení nařízené předběžné opatření zrušit (§ 77 odst. 2 o. s. ř.) na podkladě i jen zčásti provedeného dokazování.

10. Pro úplnost k námitce nevykonatelnosti výroku I. odvolací soud odkazuje na výrok 2) již zmiňovaného rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 27. 3. 2014 ve věci C 314/12 (UPC Telekabel), ve kterém je uvedeno, že, základní práva uznaná unijním právem musejí být vykládána v tom smyslu, že nebrání tomu, aby bylo poskytovateli internetového připojení prostřednictvím příkazu vydaného soudem zakázáno poskytovat zákazníkům přístup k webovým stránkám, na nichž jsou online zpřístupňovány předměty ochrany bez souhlasu nositelů práv, pokud tento soudní příkaz neupřesňuje, jaká opatření musí tento poskytovatel připojení přijmout, a pokud tento poskytovatel může uniknout sankcím postihujícím porušení uvedeného soudního příkazu prokázáním toho, že již přijal všechna opatření, jež po něm lze rozumně požadovat, avšak za podmínky, že přijatá opatření zbytečně nezbavují uživatele internetu možnosti využít oprávněného přístupu k dostupným informacím a vedou k zabránění nebo alespoň ke ztížení neoprávněných prohlížení předmětů ochrany a ke skutečnému odrazování uživatelů internetu, kteří využívají služeb adresáta tohoto soudního příkazu, od prohlížení těchto předmětů, které byly zpřístupněny při porušení práva duševního vlastnictví, což musejí ověřit vnitrostátní orgány a soudy“, a ze kterého je tedy zřejmé, že je možné předmětnou povinnost v takovémto rozsahu pro ochranu autorského práva uložit bez ohledu na to, že odpůrkyně 2) volbu internetové stránky uživatelů nijak neinicuje a ani webovou stránku neprovozuje.

11. S ohledem na shora uvedené odvolací soud uzavřel, že pro nařízení předběžného opatření byly splněny všechny zákonné předpoklady, a proto usnesení soudu prvního stupně ve vztahu k odpůrkyni 2) ve výroku I. podle § 219 o. s. ř. jako věcně správné potvrdil, stejně jako související výrok III.

12. Pro úplnost odvolací soud uvádí, že nepřehlédl, že odpůrkyně 2) se odvolala výslovně i proti výroku II. usnesení soudu prvního stupně. Stejně jako v případě výroku III. však jde pouze o související výrok, který by se stal předmětem přezkumu jen tehdy (a i bez návrhu), pokud by odvoláním byl napaden výrok I., jímž bylo věcně rozhodnuto o návrhu na nařízení předběžného opatření, ze strany odpůrkyní 1) a 3). Protože se tak nestalo, odvolací soud zabýval jen výrokem II. který je souvisejícím výrokem ve vztahu mezi navrhovatelkou b) a odpůrkyní 2), jejím odvoláním proti výroku II. se nebylo třeba vůbec zabývat a odvolací soud k němu nepřihlížel.

13. O nákladech tohoto odvolacího řízení rozhodne soud prvního stupně podle § 145 o. s. ř. v souvislosti s rozhodnutím, jímž řízení u něho skončí.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné (§ 238 odst. 1 písm. f/ o. s. ř.).

Praha 3. března 2026

Mgr. Jiří Čurda
předsedkyně senátu